Papağan ve
Tavşan
Jane MEADOW

Papağan ve Tavşan

Jane MEADOW

Güneşli bir çayırda, Polly adında parlak zümrüt yeşili bir papağan uzun bir meşe ağacında yaşıyordu. Göğsü güneş sarısı, kanat uçları canlı maviydi. Bir bacağına gök mavisi bir kurdele takmıştı. Polly sabahtan akşama kadar konuşmayı çok severdi. Çiçeklere, bulutlara ve rüzgâra çene çalardı. Çayırdaki herkes Polly'nin neşeli sesini bilirdi.

Çok uzakta değil, bir çalının altındaki sıcacık bir yuvada Benny adlı tavşan yaşıyordu. Yumuşak krem beyazı tüyleri, içi pembe uzun sarkık kulakları ve yumuşacık kahverengi gözleri vardı. Boynunda küçük hardal sarısı bir atkı taşıyordu. Benny sessiz öğleden sonraları çok severdi. Oturup kelebekleri izler, yaprakların hafif hışırtısını dinlerdi.

Bir gün Polly uçup Benny'nin yuvasının yakınındaki bir dala kondu. "Merhaba! Merhaba! Ne güzel bir gün!" diye bağırdı. Benny pembe burnunu oynatıp utangaççа gülümsedi. "Merhaba," dedi yumuşak bir sesle. Polly konuşmaya devam etti, konuştu da konuştu. Benny dinledi ama pek bir şey söylemedi. Yine de Polly'nin neşeli enerjisini sevdi, Polly de Benny'nin sakin gülümsemesini sevdi.

Polly ile Benny arkadaş oldular. Her öğleden sonra Polly ziyarete gelirdi. Benny'nin omzuna konar ve gördüğü her şey hakkında çene çalardı. "Bulutlar pamuk gibi görünüyor! Arılar vızıldıyor! Parlak bir böcek gördüm!" Benny başını sallar ve ara sıra "Ne güzel, Polly," derdi. Ama bazen Benny sadece sessizce oturup gün batımını izlemek isterdi.

Bir öğleden sonra Benny çok sessizdi. Gülümsemiyordu. Uzun kulakları sarkmış, kahverengi gözleri üzgün görünüyordu. Polly ilk başta fark etmedi. Konuşmakla çok meşguldü. "Sonra nehir üzerinden uçtum ve bir balığın zıpladığını gördüm! Rüzgâr tüylerimi kabarttı!" Benny iç çekti ama Polly çene çalmaya devam etti.

"Polly," dedi Benny yumuşak bir sesle, "bugün konuşmak istemiyorum." Ama Polly çoktan yeni bir hikâyeye geçmişti. "Ah! Ve parlak kırmızı bir meyve buldum! Çok tatlıydı!" Bir ayağından ötekine zıplıyor, mercan rengi gagası hızla hareket ediyordu. Benny arkasını döndü ve yere baktı. Küçük burnu seğirdi ve yanağından bir damla yaş yuvarlandı.

Polly sonunda durdu. Başını yana eğip Benny'ye baktı. Kulakları yatıktı, omuzları çökmüştü. "Benny?" dedi. "Ne oldu?" Benny cevap vermedi. Sadece orada oturdu, küçük ve üzgün görünüyordu. Polly göğsünde tuhaf bir his duydu. Ne söyleyeceğini bilemedi. O yüzden hiçbir şey söylemedi.

Bir an çayır sessizleşti. Polly dalda hiç kıpırdamadan oturdu. Benny'nin üzgün yüzünü izledi. Patilerinin titrediğini gördü. Yardım etmek istedi ama nasıl yapacağını bilemedi. Sonra Benny'nin onu her zaman nasıl dinlediğini hatırladı. Hiç sözünü kesmezdi. Sadece konuşmasına izin verirdi. Belki de Benny'nin şimdi ihtiyacı olan buydu.

Polly daldan aşağı atlayıp yumuşakça Benny'nin yanına kondu. Parlak kanatlarını katladı ve yakınına oturdu. "Buradayım, Benny," dedi sessizce. "Konuşmak zorunda değilsin." Benny şaşkınlıkla başını kaldırdı. Polly çene çalmıyordu. Sadece onunla oturuyordu. Bu hoşuna gitti. Benny derin bir nefes aldı ve onun sıcak tüylerine yaslandı.

Bir süre sonra Benny konuştu. "En sevdiğim atkımı kaybettim," diye fısıldadı. "Hardal sarısı olanı. Rüzgârda uçup gitti." Polly'nin gözleri kocaman açıldı. Benny'nin o atkıyı ne kadar sevdiğini biliyordu. "Çok üzgünüm," dedi. "Bu gerçekten üzücü." Benny başını salladı. "Her yere baktım ama bulamıyorum." Polly sessiz kaldı ve dinledi.

Benny atkıdan bahsetti. Polly'ye atkıyı ona büyükannesinin verdiğini anlattı. Soğuk gecelerde onu nasıl sıcak tuttuğunu anlattı. Polly her kelimeyi dinledi. Sözünü kesmedi. Kendinden bahsetmedi. Sadece dinledi. Benny konuştukça kulakları yavaşça kalktı ve gözleri parladı. Duygularını paylaşmak iyi gelmişti.

Sonra Polly'nin aklına bir fikir geldi. "Benny," dedi nazikçe, "yükseklere uçup atkını arayabilirim. Keskin gözlerim var." Benny'nin yüzü aydınlandı. "Yapar mısın?" diye sordu. Polly başını salladı. "Elbette! Ama önce bir dakika burada oturalım. Şimdi daha sakin görünüyorsun." Benny gülümsedi. "Beni dinledin, Polly. Bu beni daha iyi hissettirdi."

Polly yükseldi ve çayırın üzerinde daireler çizdi. Ağaçlara, çalıların altına ve derenin kenarına baktı. Sonunda eski çitin yanında bir sarı parıltı gördü. Atkıydı! Hızla aşağı süzüldü ve onu gagasıyla nazikçe kaptı. Sonra Benny'ye geri uçtu ve atkıyı patilerine bıraktı. "Buldun!" diye sevindi Benny. "Teşekkürler, Polly!"

Benny hardal sarısı atkıyı boynuna doladı ve Polly'ye sarıldı. "İyi bir arkadaşsın," dedi. "Daha az konuştun ve daha çok dinledin. Tam da ihtiyacım olan şeydi." Polly'nin içi ısındı. "Bugün bir şey öğrendim," dedi. "Bazen bir arkadaşın yapabileceği en nazik şey dinlemektir." Güneş batarken birlikte oturdular, mutlu ve huzurlu.

O günden sonra Polly hâlâ konuşmayı çok seviyordu. Ama Benny'nin onu dinlemesine ihtiyacı olduğunda sessiz kalmayı da öğrendi. Benny hâlâ sessiz öğleden sonraları severdi ama artık Polly'nin çene çalmasından da hoşlanıyordu. Birbirlerini mükemmel dengeliyorlardı. Polly konuşur, Benny dinlerdi. Sonra Benny paylaşır, Polly dinlerdi. Arkadaşlar böyle yapar.

Yani güneşli çayıra bir gün giderseniz, yeşil bir papağanla krem beyazı bir tavşanın birlikte oturduğunu görebilirsiniz. Polly çene çalıyor olabilir. Ya da sessizce Benny'yi dinliyor olabilir. Her iki durumda da mutludurlar. Çünkü iyi arkadaşlar ne zaman konuşacaklarını, ne zaman dinleyeceklerini bilir. Ve bu, dostluğun en güzel türüdür.